

DELAVSKA ENOTNOST

LETNIK XI. št. 31

GLASILO SINDIKATOV SLOVENIJE

LJUBLJANA, 25. julija 1952

S POTI PARTIZANSKIH PATROL

Patrola se je ustavila na parobku gozda

Pod noč so se približali Bistrici. Težko so že hodili. Ožuljene noge kar niso hotele več ubogati.

— O jej — je vzdihol debeli Jaka pod svojim zajetnim nahrbtnikom. Pot mu je curkoma lil s čela.

— Kakšen cepec sem. Takrat ko sem šel v partizane, sem ga prav tako polomil. Naložila mi je Mica vsega hudica v to prekleto malho in modrovala:

— Le nosi, ata, le nosi. Vse to je za domovino. Pa ni mislila naše domovine, ampak le »mojoc«.

Jaka je zaljubljeno pogledal svojo obilno »domovino«.

— Se spomniš, Peter, ko sva takole s polnimi nahrbtniki odhajala v partizane? In ko je prvič počilo, kako si tekkel, ha, ha, kako si praznil nahrbtnik.

Peter ni odgovoril. Ves dan je že molčal. Pa tudi če bi odgovoril, tako ne bi mogel povedati drugega, kot da je, ko je prvič počilo, tekkel pravzaprav Jaka in da je, ko je dirjal po dolomit-skem gričevju, izgubil nahrbtnik in puško. Potem so ga za kazen vtaknili v kuhinjo.

Peter ni bil pripravljen za razgovor. Pa tudi Jože in Francelj, ki sta v koloni hodila poleg njega, sta molčala. Predajali so se vsak svojim mislim — spominom na partizanska leta, spominom na dogodek, ki se je odigral prav v taki mesečni noči ne daleč od tod na parobku gozda.

Jaka je dobil druge poslušalce. Pri-družil se mu je Košutnikov oče, ki so družili v partizanih klicali za Očka, Prebige in Marjeta — Nada in še nekaj drugih, ki so se skupaj bojevali po teh gozdovih.

Jaka je pripovedoval, kako se mu je nekoč mula v neki hajki utrgala in povzročila med Italijani preplah, kako se je drugič s pomočjo kurirja postavil po robu italijanski patrolji, ki se je ustrašila njegovega udrihanja po velikem bataljonskem kotlu, kako je...

Košutnikov oče in Nada sta se od srca smejala. Vedela sta, kakšen junak je bil Jaka, toda nista mu hotela vzeti besede. Ko je končal, je spregovorila Nada:

— Kaj boš, Jaka! Vemo, da si bil junak. Malo takih. Pa nam še povej, kako si takrat, saj veš... iskal v gnoju izgubljeno bombo?

Košutnikov se je nasmejal in ostali so mu pritegnili. Jaka pa je nejevoljno pogledal zgornjo Nado.

— Kaj boš — otroče — mene v nič devala. Zgubil sem jo, no, pa sem jo iskal. Mar ti nisi nikdar nič izgubila?

Nada in tudi nekaj ostalih pa so vedeli, da Jaka tistega dne ni prav nič izgubil. Preočevali so pri nekem kmetu in v jutraj, ko so se na mizi vabljivo kadili z mastnimi ovirki zabeljeni žganci, je pred hišo zaropotalo. — Belogardisti! Vrgli so skozi okna bombe in jurišali. Ko so naglasi belogardiste in se spogledali, med njimi ni bil Jaka. Iskali so ga in iskali, pregledali hišo in hlev, bali so se že, da je ni skupil, kar je Nada zagledala, da iz kupa hlevskega gnoja moli velik čevljar. Poklicala je tovariše in s skupnimi močmi so potegnili iz gnoja — Jakata. Smrdel je ko dihur. In tedaj je Jaka dejal, da je v gnoju izgubil bombo in jo iskal...

Ha, ha — haaaa...

Tedaj je po koloni od ust do ust prišel glas: sovražnik na levi. Prva četa... Druga... Tretja...

Komandirji so odpeljali svoje čete v boj.

Nekaj ur potem se je patrolja, ko je premagala sovražnika, vsa trudna ustavila na parobku gozda — na dvo-rišču Matjaževe domačije. Komandant je ukazal polurni odmor. Borec so po-legli po sadovnjaku in prigriznili. V kuhinjo pod okrilje Matjaževe matere — partizanske mamicice — kot so jo klicali nekaj, so se zrinili naši znanici.

Veselo je bilo snidenje z Matjaževi-mi. Že dolgo vrsto let se niso videli. Pa je nekoč Matjaževa mama vsem skupaj nadomestovala mamicico. Radi so jo imeli kot svojo pravo. Kolikokrat je rešila bolečin Jakatovo »domovino«, koliko-krat je nudila streho Nadi, Petru, Jo-žetu, Franciju in ostalim, kolikokrat jih je rešila. Peter je nekoč, ko je bil ra-njen, cele tri tedne preležal v njenem senju. Skrbela je zanj, kot za svojega sina, ga obvezovala in negovala in po-treht tednih se je izlival. Ko mu je da-nes stisnila roko, se ji je zdela, kakor da bi pozdravila svojega več let odsot-nega otroka.

Tudi Jaka je objemal mamicico: — No, kako je kaj mamicica. Se še kaj spomnite na svoje fante?

.....

III. kongres Zveze sindikatov za Slovenijo preložen

Po pooblastilu IX. plenuma Republiškega sveta Zveze sindikatov za Slovenijo je predsedstvo na svoji 22. seji 12. julija 1952 sklenilo, da se III. kongres Zveze sindikatov za Slovenijo preloži na poznejši čas. Zato odpadejo tu-di volitve delegatov za kongres.

— Še, še, fantje. Zelo rada se spomi-njam. In vesela sem, da ste prišli, da niste pozabili na starko. Daj, Micka, se je obrnila k brhki hčerki — vina na mizo, pa potic za naše fante.

— Oho, Micka! Vižjo, kako je zrasla. Na, na, ta je pa lepa. Kar godna bo za ženitev. Ti lahko pomagam, Micka? Kje je ključ od kleti? —

— Ni treba, Jaka, se je branil de-ključ. Preobilni ste in stopnice se bodo polomile, če boste šli v klet. Sploh pa so vrata premajhna. Naj mi kar Košut-nikov ata pomagajo. Kaj ne, očka, da boste?

Stari Košutnik je poskočil kot kak dvajsetletni mladenič, si zavihal brke in že je bil pripravljen.

Z razbito glavo, tedaj... tedaj... Mat-jaževko so oblike solze.

Pogovor je zastal. Fantje so jezno pogledali Jakata, kot bi bil on kriv za mamičino žalost in obstopili Matja-ževko.

— Bilo, je, mamicica, bilo. Mnogo je bilo trpljenja...

— Vem, fantje, vem. Toda ko se ta-kole spomnim, si ne morem kaj. Pa je že dobro.

Z robom predpasnika si je obrisala mokre oči in že se je smejala.

— Pijte fantje in se veselite. Da je le minulo.

— Kje pa je sinko, mama, je bila radovedna Nada. — Kako, da ga ni doma?

— Tudi on je v patrolji. Kje bi vzdr-žal doma. Sej veste, kakšen je. Sedaj dela v dolini — v tovarni. Nekakšen predsednik je. Pravijo, da je za ta glav-nega. Saj skoraj nič ni doma. In če pride, vedno bulji v knjige.

— Ja Matjaž, to vam je bil tič. Se še spomnite, kako je takrat preliščil belogardiste?

Beseda je dala besedo in fantje so ponovno oživeli.

— Kaj se ne bi spominjali. Vsa do-lina je takrat govorila o tem.

— Ha, kako je takrat tekkel gospod župnik, je pripomnila Micka. To vam je bil pokvarjenec. Smukal se je in smukal okrog nas, povsod vtaknil svoj nos in vohal za partizani. Pa se je Mat-jažu neumno zdelo in mu jo je zagodel. Še danes se moram smejati, ko se spom-nim tega.

Res, prav dobro je takrat napetnaj-stil Matjaž vaške belogardiste. Počakal je nekoč župnika ob cesti, ko se je ta vračal s svojega »dušebrižniškega« posla. In ko je bil župnik prav blizu nje-ga, je zaklical v hosto:

— No, dobro, zvečer ob desetih v Zakotnikovem grabnu.

Župnik je mislil, da se partizani do-govarjajo za sestanek. Ustrašil se je in jo ucvril proti domu, kar so ga noge nesle, toda Matjaževih besed ni pozabil.

Ob dogovorjeni uri je v Zakotniko-vem grabnu čakalo pet partizanov. Župnik pa je pripeljal še enkrat toliko belogardistov. To so vrezali partizani po njih. Belogardisti pa v dir... Le trije so pritekli do vasi. Med njimi tudi gos-pod »dušebrižnik«. Tekel je skozi vas, se tresel od strahu, čeprav je imel za pasom zatakneni kar dve pištoli in vpil:

— V cerkev, v cerkev... V hišo božjo. Tje se ne bodo upali.

— O moj bog, o Marija! Partizani, brezbožniki, sam Lucifer. Molite...

Na vrhu Zakotnikovega grabna pa je zaukal Matjaž.

— In ko sem nekaj dni za tem prišel k Matjaževim, sem nekaj opazil. Se še spomnite, mamka? Kot je bil prazen... Košutnikov očka se je nasmehnil Mat-jaževki.

(Nadaljevanje na 3. strani.)

Slovenski partizan — udeleženec kam-niške patrolje je položil venec na »pomenik, ki stoji na prostoru, kjer je bila ustanovljena II. kamniška četa.

— Si se urezal, Jaka, kaj? Poglej mene, staro korenino...

Jakatu se je povsoli nos. Sedel je za mizo, brskal po nahrbtniku, toda čez nekaj minut je bil spet dobre volje.

— Kaj ne, mamicica, lepo je bilo ta-krat, je odgovoril Matjaževemu mamu.

— O, ti grdoba, preklemana. — Le-po? O ti, pošast grda. Mar si pozabil na vse, kar smo tedaj preživeli?

— Ne, ne, mamicica, nisem pozabil. Samo tako mislim. Radi se spominjamo.

— Da, radi in neradi. Če se spom-nim vas fantov, kako ste prihajali k nam, in vas danes vidim tako vesele, se tudi sama sebi zdim kot bi se mi odvra-lilo nekaj let s pleč. Ko pa se spominim mojega Matjaža, kako so ga odpeljali in sem ga našla drugega dne v gozdu

Prisrčna in slovesna je bila proslava Dneva vstaje na Slovenskem. Skoro četrt milijona delovnih ljudi — starih partizanskih borcev ter mladincev je sodelovalo v partizanskih patroljah. Devet dni so hodile te patrolje po poti naših slavni partizanskih enot, obiskovale partizanske družine in spominske kraje ter tako obujale spomine na slavne dni zgodovine našega naroda. Obenem pa so se naši delovni ljudje na zborovanjih in shodih domcnili, kako bodo delali, da bodo ohranili in nadalje razvijali pridobitve našega velikega osvobodilnega boja.

Vedno več je kolektivov, ki tekmujejo v čast VI. kongresa KPJ

KREPKO SMO POPRIJELI SAJ BO KMALU KONGRES PARTIJE pravijo slovenski delavci

Delovnim kolektivom, ki že tekmu-jejo v počastitev VI. kongresa naše Partije, se iz dneva v dan pridru-žujejo novi. Iz tekstilne industrije so se jim pridružili še novi delovni ko-lektivi »Pletenine« iz Ljubljane, »In-teksta« iz Kranja, tovarne z Otiškega vrha itd.

V »Inteksu« so sklenili, da bodo tek-movanje v delavskem upravljanju po-daljšali do VI. kongresa. V tem času bodo članom kolektiva razložili novi gospodarski sistem. Tekmovali pa bo-do še v delovni disciplini, zboljšanju kvalitete proizvodov in v štednji.

Mladina te tovarne je v tekmo-va-nju v počastitev rojstnega dne tova-riša Tita zasedla prvo mesto med de-lavsko mladino v Kranju. V počasti-tev VI. kongresa so napovedali tekmo-vanje tudi drugim kolektivom. Imeli bodo več predavanj o vzgoji, dobro proučili referat tovariša Rankoviča in članek tovariša Potrča. Ustanovili bo-do tudi pravilno in odbojarsko sek-cijo, priredili več izletov in skupno obiskovali kulturne prireditve in se nato o njih pogovorili.

V »Pletenini« so se dogovorili, da bodo napravili 4000 ur prostovoljnega dela, uredili igrišče za odbojko, namizni tenis in igrišče, predvajali teh-nične in kulturne filme, priredili iz-let v Trbovlje in pritegnili čimveč čla-nov v delavsko kulturno društvo »Svo-

boda« v Mostah. Posebej so se dogo-vorili, da bodo v pletilnici znižali stroške za 25% in polno lastno ceno za 1%.

Delovni kolektiv tekstilne indus-trije na Otiškem vrhu je sestavil zelo obširen tekmovalni načrt. Med drugim bodo delavcem pomagali, da bodo zbra-li vse potrebne dokumente za delovne knjižice, mojstri bodo tekmovali v čim manjši porabi pikerjev in čolničkov, vsi bodo skrbeli, da bo čim manj od-padkov, surovini itd. Mladinska orga-nizacija pa bo skrbela, da bodo imeli redne sestanke po izmenah, da bodo redno plačevali članarino, posebej pa bodo pazili na delovno disciplino.

Številnim delovnim kolektivom se pridružujejo tudi delavci okrajnega mizarskega podjetja v Medvodah

Ni še dolgo tega, ko so se zbrali de-lavci okrajnega mizarskega podjetja v Medvodah, da bi se pogovorili, kaj bo-do napravili v počastitev VI. kongresa KP Jugoslavije.

Najvažnejše je, so ugotovili, da bo vsak naš delavec poznal vse probleme podjetja, da bo lahko tudi sam sode-loval v upravljanju podjetja. Pogovorili so se tudi o drugih stvareh. Se je nekaj delavcev, ki še niso člani sindikata, sklenili so, da jih bodo pridobili, da se vsi vpišejo v sindikat. Organizirali bo-do tudi izlete, sodelovali na kulturnih prireditvah, mladino pa bodo skušali pridobiti, da bi se bolj udeleževala v društvenem življenju.

Delovni kolektiv tovarne »Sava« tekmuje za VI. kongres

Delovni kolektiv tovarne gumijevih izdelkov »Sava« v Kranju se je takoj odzval vabilu Republiškega sveta sindikatov na tekmovanje v delavskem upravljanju. V prvih mesecih tekmo-vanja so bili najboljši kolektiv svoje stroke v republikli. Sklenili so, da bo-do v počastitev III. kongresa sindikata Slovenije in VI. kongresa KPJ — daljevali s tekmovanjem. V tem času bodo posebej skrbeli, da pomenijo svoje proizvode in da izboljšajo njihovo kvaliteto. Ko so se posvetovali o tem, kaj bodo napravili v čast partijskega kongresa, so se dogovorili, da bodo skrbeli, da bo vsak delavec razumel spremembe v našem gospodarskem in društvenem življenju.

V »Celulozi«, Videm Krško

Tudi delovni kolektiv tovarne »Ce-luloza« v Vidmu-Krško je podaljšal tekmovanje delavskega upravljanja do VI. kongresa KPJ.

V zadnjem času so zelo počivilo dru-štveno delovanje. Ustanovili so strelsko društvo, ki je najaktivnejša v okraju in ima že sedaj 25 članov. Priredili so že več tekmovanj, na katere so pova-bili tudi oficirje in podoficirje Vojnega odseka. Med ostalimi športnimi pano-gami vzbuja posebno zanimanje odboj-ka. Igrišče so si člani sami uredili. Go-jijo še kegljanje, lahko atletiko, namizni tenis itd., kar je vsekakor lep uspeh. Le škoda, da so političnozgodno delo zanemarili. Sami pravijo, da niso v zadnjem času imeli predavanj, ker se pripravljajo na II. športne igre pa-pirne industrije.

Ob obletnici ljudske vstaje na Slovenskem

Enajst let je od tega, od kar je na dan 22. julija na slovenskih tleh počila proa uporniška puška. To seveda ni bil osamljen strel, ki bi utonil v gluhi noči. Vel To je bil prvi strel — prvi kamen velikega plazu ljudskega upora, ki se je utrgal v našem delavskem rodu in podsl pod seboj nje, ki so se hoteli polastiti naše dežele in so za to vanjo odrli ter prinesli s seboj za delavski rod krovače postave, in nje, ki so se tuju pri njegovem krovačem oprailu prodali.

Enajsto leto torej že teče, od kar je segel slovenski delavec in z njim vred ostali delovni ljudje na klic svoje Partije po puški in začel bojevati težak, neizprosni boj za osvoboditev rodne dežele in za to, da v njej obveljajo delavske pravice in delavske postave. Se-veda za tako odgovorno in težko odlo-čitev ni bil dovolj samo en klic, poziv na ostajo. Se zdaleč nel Vstaja in boj za delavske pravice sta morala v razumu in srcih delavskega rodu do-zoreti. In naša Partija je poskrbela za to, da sta pravočasno in delavskega rodu dostojno dozorela. Partija je vse-skozi bila tista, ki je in še danes zvo-sto neguje revolucionarno dozorevanje de-lavskega rodu.

Zakaj se ob letošnji obletnici tega velikega dogodka slovenskega dela-stva predosem spominjamo te misli? V čem je njen pomen in smisel?

Te misli se spominjamo zato, ker so še nekateri ljudje po svetu, ki verja-mejo »sovjetskim modrijanom«, da pri ljudski ostaji v naših deželah Partija sploh ni imela »prstov omese, ampak so se ljudje kar tako uprli. Pametnemu človeku, ki misli s svojo glavo, se ob taki modrosti porodita dve vprašanji:

Proo tako vprašan, je, zakaj se pa potem delavski rod drugih dežela, v katere so tudi odrli zavojevalci in se jih polastili, ni uprl, če gre to res, kot

pravijo sovjetski modrijani, kar samo po sebi? Na to je težko prav odgovoriti, če hoče človek biti pošten, in pri tem prezreti silno revolucionarno vlogo Partije.

Drugo tako vprašanje pa je, zakaj pa se delavski rod danes ne upre, saj ga na vse pretege vabijo in snubijo k ostaji sovjetski modrijani? Ni dovolj delavski rod pozvati k ostaji. On mora ostajo v sebi miselno in čustveno do-ziveti, on mora čutiti potrebo po njej. Za nekaj, po čemer delavski rod ne teži, ga je zaman snubiti. To so moskovski birokrati že imeli priliko spoznati, pa čeprav tega javno ne priznajo radi. Ravno ob tem, kar je naš delavski raz-red pokazal tudi po osvoboditvi, se da razbrati, kaj se praznaprav pravi ozbu-ditvi revolucionarno delavsko gibanje. Naša ostaja in ose, kar se je v letih po njej pri nas dogodilo, govori o tem, kako revolucionarno tenak posluh ima naša Partija za delavske razredne tež-nje in kako zna delavce ozbuditi, da se ob vsakem obdobju zavedo sami sebe kot razreda. In v tem je njeno veliko revolucionarno delo v naši revoluciji.

Te misli pa se spominjamo tudi zato, ker je revolucionarni boj za uve-ljajlanje delavskih pravic in postavo v našem življenju v polnem teku. To se pravi, da naša, s proo izprženo upor-niško puško začeta revolucija, še ni končana. Končana še ni, ker delavski razred še vrši ogromno družbeno de-lo na revolucionarnem preoblikovanju de-žele.

Nekateri menijo, da je revolucija samo vojaški obračun z buržoazijo, ki mu ne sledi nič več revolucionarnega. Čim delavski razred vzame oblast v roke, je vse o redu in v miru in se, kot taki ljudje modrujejo, lahko ži-vljenje »normalizira«. Toda to ni tako. Vojaški obračun z vojnimi silami bur-žoazije je samo začetek ustvarjalnega

dela revolucije, ki omogoči delavskemu razredu, da svobodno sprosti svoje toorne sile in uveljavi delavske postave in pravice. Zlasti to v polni meri velja za tako deželo, kot je bila naša — gos-podarsko in kulturno zelo zaostala. Revolucija se namreč odraža tudi v boju za velikanski porast proizvodnih sil. Zato je treba veliko in neumorno delati, potrebno je veliko samoodpoved in vzdržljivost. Toda tudi to ni dovolj. Delavski razred mora istočasno, ko pre-naša težave gospodarskih naporov, ob-računati s podedovanimi proizvodnimi odnosi, s podedovano družbeno organi-zacijo, moralnimi in kulturnimi nazi-ranji in pojmovanji in pričeti graditi svojo družbeno organizacijo. delavsko po sebinsi, pričeti oblikovati nove pro-zvodne odnose in sprožiti boj za de-lavska moralna in kulturna naziranja ter pojmovanja.

Ves ta boj mora v razumu in srcih delavskega razreda dozorevati in dela-ški razred mora v tem boju najti svoje mesto, ki mu pripada kot razredu. Po-skrbeti za to, da se delavski razred tega zaveda in da zna najti v dnevnem boju svoje mesto, pa je poklicana Partija in pod njenim vodstvom delavski sindi-kati.

To je tem pomembnejše, ker je pri nas še nekaj posameznikov, ki menijo, da se v deželi ne more dogoditi nič več revolucionarnega in da je že čas, da se prilike »normalizirajo«. V čem se to kaže?

Nekateri posamezniki motijo reor-ganizacije našega notranjega organizma oblasti in gospodarske uprave in »za-skrbljeno zmagujejo z glavami, kaj bo sedaj, ko bodo pa čisto zares odločali delavci.«? Drugje se ljudje starih na-vad, podedovanih od prej, nikakor ne morejo spoprijazniti, da bi delavci od-ločali in mečejo delavskemu upravlja-

Nadaljevanje na 2. strani.

Danes ni dovolj samo dobro delati, treba je znati dobro gospodariti

Velike zaloge jim ne dajo dihati. — Regres, pravijo, jim je napravil precej škode. — »Komerčiala je vsega kriva.« — Uspeva tisti, ki se je takoj ob prehodu na novi finančni sistem znašel

Ko greš po cesti iz Ljubljane proti Kranju, zagledaš najprej čuden dimnik. Iz tal raste, tovarne ni nikjer in tako nekako nizek se ti zdi. V bližini stoji sicer kozolec. Toda, kdo je že videl dimnik poleg kozolca? Tako je le za hip. Ko prispješ na vrh Gaštea, se pogled nenadoma odpre. Pred teboj je dolina, Sava, most, kolodvor, za njim tovarna »Tiskanina«, čez most na desno roko tovarna usnja »Standard«, nižje dole ob Savi velika svetla poslopja »Inteksu«, tik pod teboj pa »Iskra« z dimnikom, za katerega nisi vedel, kam bi ga dal. Človek se nehoti ustavi. Teško bo našel na svetu tako lep pogled na mesto. Pod teboj dolina s tovarnami, na onem bregu grič s starim mestom, nad vsem pa Storžič in Kamniške planine. Tu je torej eno naših najlepših

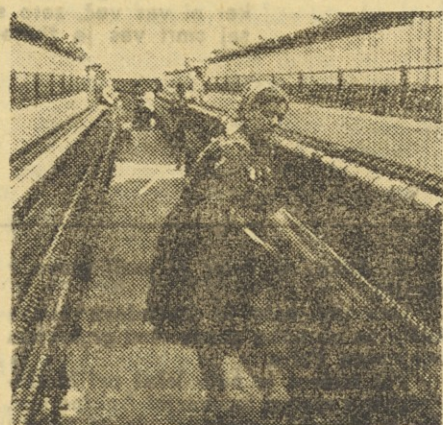
slovenskih industrijskih središč - Kranj. Iz svojih mladih let se spomnim, da sva šla nekoč z materjo obiskat teto na Primskovo. Saj so bile tudi takrat tovarne, toda nekako temne so se mi zdele. In nič kaj prijazne. Danes je drugače. Vedra, zadovoljna in nasmejana lica srečuješ. Vsa ta dolina s Savo in tovarnami, s temi griči, polji in planinami, z ljudmi, ki tu žive in delajo, ti je desetkrat dražja. To je naša domovina, kjer si delavec in kmet sama pišeta svoje postave. Po dolgih letih sem spet obiskal ta kraj. Ni daleč od Ljubljane. Je že tako, naneslo, da nisem zvil sem. Obiskoval sem delovne kolektive, jih spraševal in in ono, kako kaj gospodarijo in s kakšnimi težavami se ukvarjajo. Kaj sem zvedel, bom sedaj povedal.

ustregli. Blago leži v skladišču še danes. Cene padajo pa daleč izpod proizvodnih stroškov. V St. Pavlu prodajajo tako blago že po 280 dinarjev meter. V »Inteksu« ga drže danes še na 320, pa tudi to gre v izgubo. Toda kaj hočejo. Račun jim pokaže, da se bolj splača blago za srajce ceneje prodati, kakor pa najeti posojilo in plačevati obresti. Nekaj bodo dobili pri žametu in robcih, ki gredo dobro v denar. So pa tudi robce nekoč prodali pod ceno, kar si še danes ne morejo odpustiti. Saj bi lahko precej takih stvari pripovedoval, toda povsod se dogajajo. Povedo pa, da se v »Inteksu« niso takoj znašli. Tako na primer zastopniku Agencija Slovenija niso dali s seboj svojih vzorcev, ko je odptoval v Bosno, ne peljejo vsakega kupca v skladišče, kjer bi si sam lahko izbral itd. Spoznali so, kje so grešili in bodo v bodoče bolj pazili. Da so se včasih zmotili tudi pri ocenitvi tržišča, pove tale primer. Izdelali so precej pisanega blaga za ženske obleke. V tovarni perila v Murski Soboti so pa ugotovili, da bi bile iz tega blaga zelo lepe moške srajce. Ko so jih poslali na trg, so jih kaj kmalu prodali. V »Inteksu« je ostalo pa blago, ki so ga namenili za srajce.

Lahko je njim v »Tiskanini« — nam v »Inteksu« pa ne cveto rožice

V Kranju sta dva velika tekmeča: delovna kolektiva »Inteksu« in »Tiskanina«. Skupnega nimata pravzaprav nič drugega kot to, da sta oba iz tekstilne industrije. Na tržišču si nista konkurenta. Vsak proizvajata namreč drugačne proizvode. In vendar. Koliko skupnega! Sta pač brata, ki se veselita drug drugega uspehov. Včasih kane v to veselje tudi kapljica zavisti. Toda to ni tista zlobna črna zavist, ki jo rodi škodoljnost. Ne. Ta je plemenita, ki poraja še večji zagon, češ, danes si prvi ti, jutri bom jaz. In tako je šlo od osvoboditve sem, še bolj pa, ko so delavci prevzeli vodstvo tovarn v svoje roke. Kaj bi vam pravil. V »Inteksu« vedo, kaj se dogaja v »Tiskanini«, in narobe vedo v »Tiskanini« vse, kar dožive v »Inteksu«. Človek bi skoro dejal: Če hočeš zvedeti kaj iz »Inteksu«, pojdi v »Tiskanino«. Če te zanima, kako stoji stvari v »Tiskanini«, vprašaj v »Inteksu«. Včasih je to celo boljše. Saj veste. Nihče se rad sam ne hvali, če ga polomi, pa tudi ni, da bi se sem obehal na veliki zvon.

pogodbe, je kar dobro kazalo. Kupcev so imeli toliko, da bi lahko prodali za štiri leta naprej. Komerčialni si je mel roke. Brž brzojavko v Kranj: Ustavite vsako prodajo, sicer sklenjenih pogodb ne bomo mogli izpolniti. In so ustavili. Prihajali so kupci — oprostite, vse smo že prodali — in so šli praznih rok. Toda razmere so se spremenile. Novi gospodarski sistem se je vedno bolj uveljavljal. V tovarno so pričela prihajati pisma: Odpovedujemo pogodbo, ker so cene previsoke, odpovedujemo, ker ni izgledov za prodajo itd. Kaj so hoteli?

V teh svetlih dvoranah tovarne »Inteksu« gospodarijo danes delavci sami

Njim v »Tiskanini« je lahko. Poletje je in lahko vse prodajo. Pri nas je druga pesem. Večinoma proizvajamo zimsko blago, ki sedaj ne gre v denar. — Takole pripovedujejo v »Inteksu«. O, dobro vedo, kako je v »Tiskanini«. Toda v »Tiskanini« bodo delili dobiček, pri njih pa ne — jim že mora iti bolje. Junija, ko so bili na tem, da izplačajo le minimalne plače, so se stvari v »Inteksu« pokazale v pravi luči. Do takrat si pravzaprav ni nihče preveč bellil glave. Govorili so že, da s prodajo ni nekaj v redu. Da bi pa stvari prišli do dna, za to se jim ni mudilo. Lahko je bilo prej, ko je drug mislil zate. Imel si proizvodni plan, zagotovljeno prodajo, izgube so pokrili in stvar je tekla naprej. Danes je pa trg napravil svoje. Kdor se ni znašel, kdor je zamudil, je zaostal in ima težave. Najprej je prišlo na dan, da tehnični in komercialni sektor premalo sodelujeta. V tehničnem sektorju so skrbeli le, kako bodo izkoristili stroje, bolje organizirali proizvodnjo, na trg se niso dosti zanimali. Komerčialni je gledal svoje: kako bo prodal proizvedeno blago. Ni bil usmerjevalec proizvodnje. Danes je stvar že drugačna. Komerčiala sem, komerciala tja, komerciala ni napravila tega, komerciala, komerciala... Le o njej se govori, vsega je kriva ona, četudi to povsem ne drži. Ko so spomlad v Zagrebu sklepali

Pristali so. Če bi jih gonili na arbitražo, bi izgubili stalne odjemalce. Končno je tudi vseeno, ali leži blago v trgovini ali pa v tovarni.

O sklepanju pogodb vedo povedati marsikaj. Tako se je oglasil pri njih zastopnik trgovskega podjetja »Tekstil obutev« iz Ljubljane in hotel, da mu prodajo polovico letne proizvodnje »Inteksu«. Račun ni bil napačen. Pol proizvodnje »Inteksu«. Kdor bi hotel kaj kupiti, bi moral priti h »Kokri«. Cene bodo seveda sami določali in posel bi šel v klasje. V »Inteksu« so se jim seveda uprli. Pogodbo so sklenili le za 40.000 metrov. Kakšna zamera je bila! No, in danes? Se 40.000 metrov jim je preveč, 12.000 metrov, pravijo, jim bo dovolj. »Kokra« iz Kranja je hotela pa drugo polovico proizvod.

Nekaj težav pa ima na vesti tudi komerciala. Prišel je na primer kupec iz podjetja »Kiro Petak« in bi rad kupil pisano blago za srajce. Cena se mu je zdela previsoka. Kupil bi, če bi spustili za 10 dinarjev pri metru. Niso mu

Ustregli. Blago leži v skladišču še danes. Cene padajo pa daleč izpod proizvodnih stroškov. V St. Pavlu prodajajo tako blago že po 280 dinarjev meter. V »Inteksu« ga drže danes še na 320, pa tudi to gre v izgubo. Toda kaj hočejo. Račun jim pokaže, da se bolj splača blago za srajce ceneje prodati, kakor pa najeti posojilo in plačevati obresti. Nekaj bodo dobili pri žametu in robcih, ki gredo dobro v denar. So pa tudi robce nekoč prodali pod ceno, kar si še danes ne morejo odpustiti. Saj bi lahko precej takih stvari pripovedoval, toda povsod se dogajajo. Povedo pa, da se v »Inteksu« niso takoj znašli. Tako na primer zastopniku Agencija Slovenija niso dali s seboj svojih vzorcev, ko je odptoval v Bosno, ne peljejo vsakega kupca v skladišče, kjer bi si sam lahko izbral itd. Spoznali so, kje so grešili in bodo v bodoče bolj pazili. Da so se včasih zmotili tudi pri ocenitvi tržišča, pove tale primer. Izdelali so precej pisanega blaga za ženske obleke. V tovarni perila v Murski Soboti so pa ugotovili, da bi bile iz tega blaga zelo lepe moške srajce. Ko so jih poslali na trg, so jih kaj kmalu prodali. V »Inteksu« je ostalo pa blago, ki so ga namenili za srajce. Tudi njim je napravil regres težave. Zamet izdelujejo v naši državi samo v »Inteksu«. V trgovinah so z regresom, ki je bil namenjen za znižanje blaga za srajce, znižali tudi cene žametu, tako da si ga lahko kupil v Makedoniji po 800 dinarjev meter. Seveda so šli zastopniki ljubljanskih trgovin, kjer gre to blago v promet, kupovat žamet v Makedoniji in je še danes v Ljubljani cenejši kot pa v »Inteksu«. Razlika zneset 500 dinarjev pri metru. Vse to so ugotavljali, ko je bilo treba izplačati plače, denarja pa ni bilo dovolj. Kupci so jim bili dolžni okrog 160 milijonov dinarjev. Nekaj so jih izterjali, vsakega tudi ne moreš dati arbitraži. Drugič se ne bo več oglašil. De-

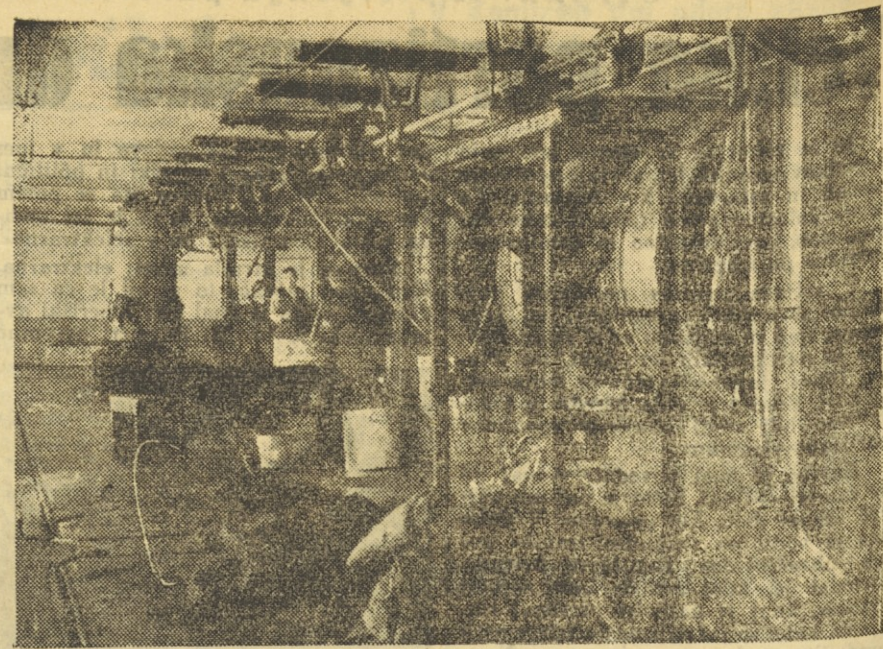
Ko bi v »Iskri« kinoprojektorjev ne imeli...

Kadar slišim ime »Iskra«, se vedno spomnim na kinoprojektorje. Kako tudi ne. Delovni kolektiv »Iskre« se je proslavil z njimi doma in v tujini. Na zadnji svetovni razstavi v Parizu so dobili kinoprojektorji iz »Iskre« drugo nagrado. To je uspeh! Vidite, in prav tisti kinoprojektorji delajo delovnemu kolektivu »Iskre« preglavice. Čudno, boste rekli, pa je le res.

V »Iskri« imajo danes za okoli 200 milijonov dinarjev zaloge. Na zalogi imajo električne števec, telefone, ampermetre, vrtnalne stroje itd. — kinoprojektorje. Teh je za 80 milijonov dinarjev. Predragi so. Ne morejo jih prodati. Denar leži v njih. Pocenili bi jih

Ali ste tudi Vi med temi?

Med naročniki je tudi precej takih, ki jim pošljamo list po njihovi želji za več naročnikov skupaj. Na žalost pa je med temi precej tudi takih, ki so nam še dolžni. Tem smo te dni poslali položnice in vpisali dolžni znesek. Ste tudi vi med temi? Potem nemudoma hitite na pošto in poravnajte svoj dolg. **Uprava**

Kranjske usnjarne tarejo danes velike skrbi. Toda premagali so že večje težave, pa bodo tudi te

narja je bilo dovolj za cele plače, sedaj pa banka ni imela denarja. Potem je še drobiža zmanjkalo in so ga ta teden lovili po Ljubljani. Zaloga je narasla na 600 tisoč metrov, čeprav je delavski svet sklenil, naj ne bo večja kot 200 tisoč metrov. Ta čas so tudi zvedeli, da so v zagrebški tekstilni tovarni izplačali okrog 19 tisoč dinarjev dobička na člana kolektiva. Povsod v »Inteksu« so se spraševali, zakaj tako, zakaj tudi pri njih ne dele dobička — in so se zbrali ter pogovorili, kaj je prav in kaj ni, kaj bi bilo treba še storiti, kateremu blagu znižati cene itd.

V splošnem, pravijo, danes ljudje ne kupujejo veliko blaga. Nekaj so si ga nakupili ob regresu, pa tudi predrago je še. To se pozna. Nekaj pa tudi računajo, da bodo cene padle in čakaio. Za srajco danes težko daš več kot tisoč dinarjev. Ljudje še bolj gledajo na cene in zahtevajo blago, ki je cenejše, kvalitetnejše stvari so lahko tudi dražje, morajo biti pa zares kvalitetne. Kaj pa z akumulacijo? Lahko bi šlo, čeprav je visoka, da bi le vse prodali, ti povedo. Res, zastoj v prodaji tekstilnega blaga je splošen. Teško pa je reči, da tudi v »Inteksu« kljub akumulaciji danes še ne bi delili dobička, če bi se bolj znašli, ko je bilo čas. Danes bo seveda težje.

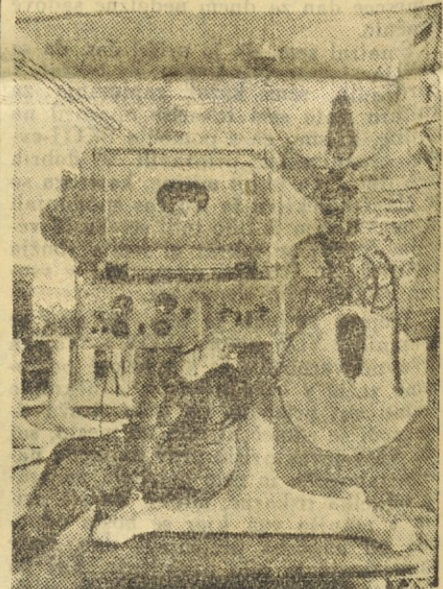
vilke. Številke pa kažejo, da je ceneje kupiti v tujini kot v »Iskri«, čeprav kupi devize v banki po prostih cenah. Devizni trg pri nas še ni uravnan. Ko pa bo uvoznik plačal carino in odvedel denar po zaščitnem količniku v državnem proračun, bo račun drugače pokazal. Dobro bo premislil, kaj se splača kupiti v inozemstvu in kaj doma. Takrat se bo položaj tudi v »Iskri« nekaj popravil.

In zopet: regres v trgovini. Naj vam povem samo en primer, ki sem ga slišal v »Iskri«. Ampermetri so precej iskano blago. V tovarni stane 6800 dinarjev, v Ljubljani ga lahko kupiš za 2400 dinarjev...

Po sedanjem tarifnem pravilniku imajo delavci prvih treh kategorij povprečno za 2% nižje plače, kvalificirani delavci pa za okrog 3% višje. Dogodilo se je, da bi morali nekaterim starejšim delavcem in družinskim očetom občutno znižati plače. Zato so take delavce prestavili na druga dela, kjer bodo imeli možnost večjega zaslužka. Samo v rezkarni so jih šest prestavili. Primer, vreden posnemanja!

Doba tarifnega pravilnika bo kmalu potekla. Pripravljajo že novega. Drugih tovarnah so videli, da imajo nižje grupe mnogo bolj razdrobljene in bodo tudi v »Iskri« tako napravili. Prve tri kategorije bodo razdelili na 12 grup. Dela ene kategorije namreč niso vsa enaka. Nekje so težji delovni pogoji, nekje je težje delo kot drugod itd. Na ta način bo tudi nagrajevanje mnogo pravičnejše.

Tako je torej v »Iskri«. Če ne bi imeli toliko kinoprojektorjev na zalogi, bi bilo lažje. Drugo bi že nekako prodali.

Delovni kolektiv »Iskre« je dobil za svoje kinoprojektorje drugo nagrado na mednarodni razstavi v Parizu

F. Svetec:

IZLET V DELAVSKO PRETEKLOST

HAINFELD

Sodni procesi po celi takratni Avstriji so spravili najbolj borben element delavskega razreda v zapore in trdnjavske ječe, kakor našega F. Železnikarja. Rodili so tudi nekaj strahu in iz njega izvirajočega grešnega oportunizma. V glavnem so pa sprožili v delavskih vrstah to — kar je vlada najmanj želela — stremiljenja po zedinjevanju delavskih sil in enotnem nastopanju. Tako je prišlo do Hainfeldskega kongresa, katerega sta se složno udeležili obe, do tedaj hudo skregani struji »zmerni« in »radikalni«. Vršil se je v dneh 30. in 31. decembra 1888 in 1. januarja 1889 v malem gornjeavstrijskem mestecu, po katerem je dobil kongres tudi svoje ime. Udeležilo se ga je 110 delegatov iz cele države, od katerih jih je imelo 70 pravico do glasovanja. Iz slovenskih krajev so se udeležili kongresa K. Kordelič in L. Zadnik iz Ljubljane, Adenau iz Celovca, Perlonik iz Beljaka in Krajner iz Maribora. Po temeljiti razpravi je bila sprejeta načelna izjava, v kateri je bil obsežen program bodočega dela stranke in ustvarjen izhodišče za enoten nastop vsega razredno zavednega proletariata takratne Avstrije. Poleg načelne izjave je bilo sprejetih tudi več resolucij, v katerih se:

a) priporoča ustanovitev strokovnih organizacij,

b) odklanja načrt liberalnih poslancev za ustanovitev delavskih zbornic, ki ne odgovarja razrednim interesom proletariata,

c) zahteva se ločitev cerkve od države in ločitev šole od cerkve.

Delegati iz slovenskih dežel so predlagali zboru še predlog, da se dovoli izdajanje slovenskega socialističnega časopisa, kar je bilo soglasno odobreno. Kot pomoč za ustanovitev časopisa je bilo izročeno Kordeliču še 40 goldinarjev tiskovnega sklada (M. Čobal v svojih spominih).

V resoluciji, ki govori o zedinjenju v enotno stranko, je rečeno, da je prepričan med frakcijama zelo škodoval delavskemu razredu. Razvoj, je napisano v resoluciji, je odstranil še tisto malo spornih točk, ki so bile po svoji važnosti precejne zaradi intrig in pritiska sovražnikov delavskega razreda ter kulta osebnega čaščenja, ki ga je treba zavrniti. V navzočnosti članov obeh nekdanjih frakcij se soglasno sklene, da je prepričan končan in se pričakuje od vsakega sodruha, da bo vrtil energično in neustrašeno delo po skupnem programu v prid emancipacijskega boja delavskega razreda.

Ogromnega psihološkega vpliva teh sklepov se mogoče že kongresisti sami niso v celoti zavedali, še manj pa takratna vlada. Tako je bil pridobljen

čas, delavsko gibanje se je po vsej državi precej nemoteno razvijalo.

PARIZ LETA 1889.

Drugi, prav tako ogromen, agitacijski sunek je doživel delavsko gibanje takratne dobe na mednarodnem poprišču. V Parizu — nespornem duhovnem centru takratnega sveta, — je bil v dneh od 14. do 21. julija 1889 mednarodni kongres socialističnih strank. Ta kongres je po temeljiti debati, proti glasu belgijske in ruske socialistične delegacije, sklenil praznovati en dan v letu v počastitev dela. Nezaslišan sklep za tiste čase političnega, socialnega in kulturnega smrak! En dan v letu, ki ga določijo samo delavstvo, brez pristanka papeža in cesarja, čisto svojevoljno izostati od dela in s tem pokazati na pomen dela za človeštvo, na njegovo dominantno vlogo v življenju človeške družbe in vse to demonstrirati po celem svetu na isti dan — to je bil sklep, ki ga lahko štejem med najrevolucionarnejša dejanja tiste dobe.

V tem sestavku ne moremo podrobno navajati ukrepov, ki so bili storjeni, da bi se že prvo praznovanje mednarodnega delavskega praznika leta 1890 čim krepkeje izvedlo. Prav tako ne moremo opisovati — kar bi bilo še zanimivejše — ukrepov nasprotnikov, ki so storili vse, da bi zastrašili delavstvo. Če v tem ne bi uspeli, pa bi vsaj dali praznovanju drug, nerevolucionaren pomen, ki bi idejo praznovanja delavskega praznika čim bolj razvodenil.

Nekaj sličije naj zadostuje, da spoznajo tudi mlajši čitatelji, kako se je razvijala borba za in proti praznovanju naših domačih tleh:

Najprej je prišla delzna vlada z najdebeljšo palico in razglasila v dnevnem časopisu dne 23. aprila 1890:

»Povodom agitacije v delavskih krogih za praznovanje prvega dne meseca maja opozarja delzna vlada na paragrafe 75., 76., 82. in 131. obrtnega reda, po katerih smejo delodajalci odpustiti one delavce, ki brez dovoljenja dne 1. maja ustavijo delo. Kdor s silo ali pretinjami ovira delodajalcevali delavcev svobodni sklep, delo dati ali sprejeti, tega sodišča kaznujejo z zaporom od osmih dni do treh mesecev, ali tudi ostrije. Delavci naj se torej v svojo korist ne dajo zapeljati s praznimi obljubami ali hujskanjem. Oblastva bodo vsako nepostavnost strogo kaznovala. Treznjejši delavci naj torej poslušajo to svarilo ter se obvarujejo slabih posledic nepostavnih korakov.«

Bolj karakterističnega dokumenta za spoznanje duha stare Avstrije skoraj ne moreš dobiti. Oblast brani zakonit red, pri tem pa preti, da bo tolmačila zakone tako, da jo bodo nepokorni delavci temeljito izkupilili.

V potrdilo, da misli oblast povsem resno in da ima tudi sredstva, s katerimi bo vzdržala svoj zakoniti red, so natisnili še 25. aprila takole vest v dnevnem časopisu.

»Prvi maj. Danes dopoldne se je vršilo pri gospodu delzelnem predsedniku baronu Winklerju posvetovanje katerega so se udeležili divizijski komandant divizije podmaršal Fran Watter pl. Hermansdorf, dalje general Schilhavy pl. Bahnbrück, oba poveljnika žandarmerij, mestni župan Graselli, okrajni glavar Mahkog, načelnik južnoželezniške postaje g. Habit in še več drugih gospodov. Posvetovanje je trajalo do pol 2. ure popoldne in se je brez dvoma suka-

lo okrog priprav za prvi maj. Sole letos ne bodo imele prvega maja prostega. (Do takrat je bil to šolski praznik. — Op. pisca.)

Te uradne razglase sta prinesla seveč! oba ljubljanska dnevnika, »Slovenec« in »Slovenski narod«. Tolmačila sta jih vsak po svoje, kakor se je bolj prilaglo krogu njihovih izdajateljev.

»Slovenski narod« ni skrivljal, da ima polne hlače pred neznanjskimi dogodki, ki se bodo baje odigrali 1. maja. Miril je na vse strani in dajal dobre nasvete vsem, ki so ga hoteli poslušati. Nekaj dni pred 1. majem je napisal, da vzbujajo praznovanje prvega maja med prebivalstvom (črtaj: med ljubljanskimi »purgarji«) veliko skrbi. Potem se hrabri in pravi, da so te skrbi nepotrebne, ker on — »Slovenski narod« — tukajšnje delavce dobro pozna in se zato trdno nadeja, da se bodo pošteno in mirno obnašali. In koncu dodaja še nekaj očetovskega pouka in pravi: »Le s taktičnim (po možnosti v rokavicah) in zmernim postopanjem se da kaj doseči, nemiri in izgrevi pa imajo slabe posledice.« Na koncu poučuje nekoliko strožje: »Opozarja se vse one može, ki imajo v delavskih krogih kaj ugleda in vpliva, da poskrbe, da ne bo niti najmanjšega izgreda. S tem bodo le koristili stvari, ki jo zastopajo.« (Pa še ata »Narode« ne bodo dobili živčnega šoka.)

V kolikor ta vest ne bi dosegla svojega učinka, da pomiri »Narodove« bralce in spravi vročekrvneže v delavskih vrstah k pameti — poroča naslednji dan — da sta bila odposlana v trboveljski revir dva bataljona »domačega« 17. pešpolka, v Ljubljano pa je ponoči (kako skrivnostno) prispel oddelek čisto »starpravih« Kuhnovih ulancev.

Dalje prih.

KOLEKTIV

TIRKANINA LJUBLJANA

s svojimi poslovalnicami

Ob Dnevu vstaje pošiljamo vsem delovnim kolektivom borbene pozdrave

DELOVNI KOLEKTIV PODJETJA

DROGERIJA

čestita k Dnevu vstaje vsem delovnim kolektivom in cenjenim odjemalcem ter se priporoča s svojimi poslovalnicami:

Drogerija „Zorka“
„Danica“
„Nevenka“
„Maida“
„Nada“
„Slavica“
„Jelka“
„Mojca“

KOLEKTIV
TRGOVSKEGA PODJETJA

„Koloniale“

LJUBLJANA, Celovška c. 81

čestita vsem delovnim ljudem k našemu velikemu prazniku, Dnevu vstaje. — Istočasno se priporoča za nakup vseh živilskih potrebščin v svojih poslovalnicah, kjer boste z ljubeznijo do delovnega človeka lepo in kulturno postreženi.

Frančiškanska 10
Prešernova 15
Titova 38
Gospodsvetska 2
Medvedova 36
Medvedova 38
Celovška 62
Černetova 26
Celovška 144
Celovška 248
Vodnikova 181
Vodnikova 277
Podgora 14
Št. Vid 3
Št. Vid 20
Gunclje — Zadrugi dom
Vižmarje 81
Brod 14

Založba DE

je izdala:

1. Karel Čapek: „Prva izmena“ (Povest iz rudarskega življenja). Cena 170 din,
2. „Odbornik“, zapiski o delavskih sindikatih. Cena 250 din,
3. Na zalogi ima Marxovo sliko v večbarvnem tisku, format 35 × 50 cm. Cena 70 din,
4. Posebna izdaja „Obzornika“ prinaša celotno gradivo o izdaji delavskih knjižic. Cena 25 din,
5. Pripravlja se posebna izdaja „Obzornika“ z gradivom o socialnem zavarovanju, vključno tudi z „Uredbo o novih pokojninah“,
6. Pripravlja se tudi izdaja knjige „Industrijski zbornik Slovenije“

Naročila sprejema založba DE, Ljubljana, poštni predal 284

TRGOVSKO PODJETJE

Slovenijasport

Ljubljana

vam nudi
v svojih poslovalnicah

Ljubljana
Maribor
Celje
Jesenice
Novo mesto
Solkan

bogato izbiro športnih predmetov in telovadnega orodja
Istočasno čestita vsem delovnim kolektivom k Dnevu vstaje

Trgovina državnih posestev v Ljubljani

S POSLOVALNICAMI NA

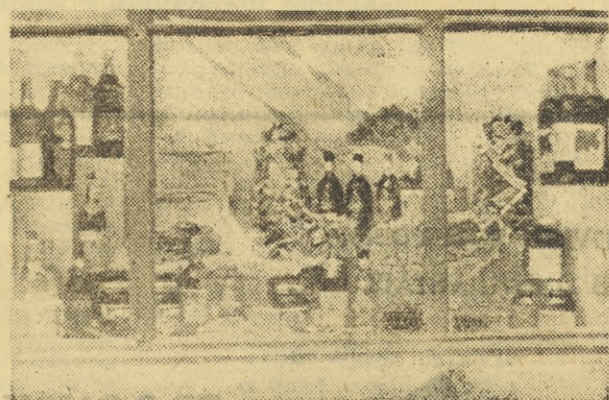
Gospodsvetski cesti, Miklošičevi cesti, Wolfovi ulici, Tržaški cesti, Pokopališki ulici, Kočevju in Ribnici ter cvetličarno v Kardeljevi ulici

nudi svojim cenjenim odjemalcem proizvode in izdelke državnih posestev Slovenije
Obenem čestita delovni kolektiv vsemu delovnemu ljudstvu k prazniku Dneva vstaje

Vsem delovnim kolektivom čestita
k narodnemu prazniku »Dnevu vstaje«

veletrgovina **Prehrana**

LJUBLJANA, Titova c. 15

Zahtevajte v poslovalnicah:

- piškotni puding vanilijevega okusa à din 29.—
- piškotni puding čokoladnega okusa à din 37.—
- piškotne drobtine
- piškotna otroška moka

vse izdelki trgovskega podjetja **PREHRANA**, Ljubljana

VSEM DELOVNIM KOLEKTIVOM ČESTITA
K PRAZNIKU DNEVA VSTAJE KOLEKTIV

Trgovskega podjetja

„Sadje -
zelenjava“

Ljubljana

K prazniku vstaje pošilja svoje borbene pozdrave in čestitke
delovni kolektiv

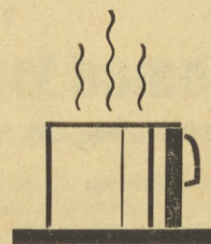
LJUBLJANSKE TOVARNE HRANIL

LJUBLJANA

Smartinska cesta 30

Svojim odjemalcem se priporoča za nakup
prvovrstnih izdelkov:

- „PROJA“
- Žikinih ovsenih kosmičev,
- AVENA ovsenega riža itd.

KOLEKTIV TRGOVSKEGA
PODJETJA Z ZIVILI

„Emona“

čestita ob dnevu vstaje slo-
venskega ljudstva vsem de-
lovnim ljudem naše domovine

V naših poslovalnicah boste vedno dobro
in prijazno postreženi, saj je naša prva
skrb - zadovoljiti delovnega človeka.

Kupujte v naših prodajalnah:

MIKLOŠIČEVA 34	TITOVA 31	SLOMSKOVA 13
KARLOVSKA 19	TRZASKA 83	TRZASKA 26
SV. PETRA C. 95	ROZNA DOLINA V/26	ROZNA DOLINA V/2
OPEKARSKA 31	KOLEZIJSKA 25	KOZARJE
BRDO 5	GERBICEVA 44	BREG 20

DELOVNI KOLEKTIV TRGOVSKEGA PODJETJA

„Preskrba“

LJUBLJANA

čestita vsem delovnim kolektivom ter svojim
odjemalcem k Dnevu vstaje in jim pošilja ob
tej priliki borbene pozdrave

Delovni kolektiv trgovskega podjetja **»IZBIRA«** čestita k Dnevu vstaje vsemu delovnemu ljudstvu
naše socialistične domovine

V naših poslovalnicah:

- ROKAVIČAR**
NOGAVIČAR
MANON
MODA
MODNO BLAGO
GLASBILA
VRVARNA
GALANTERIJSKO
BLAGO
OKRAS
DOJENČEK
VESTA

- v hotelu **Ston**
Nazorjeva ul. 4
Prešernov trg 3
Nazorjeva ul. 5
Miklošičeva c. 12
Wofova ul. 4
Sv. Petra c. 31
Mestni trg 21
Cufarjeva ul. 54
Nazorjeva ul. 5
Titova c. 20

boste zanesljivo solidno postreženi s kvalitetnim blagom, novimi vzorci pletenin, trikotaže, srajc, usnjene galanterije, glasbili, nogavicami
in rokavicami

K DNEVU VSTAJE ČESTITA
VSEMU DELOVNEMU LJUDSTVU
NAŠE SOCIALISTIČNE SKUPNOSTI

DELOVNI KOLEKTIV
TRGOVSKEGA PODJETJA

Umetnina

LJUBLJANA — RESLJEVA CESTA

ČESTITAMO K DNEVU VSTAJE VSEM NAŠIM ODIEMALCEM
IN POŠILJAMO BORBENE POZDRAVE

**Trgovsko podjetje
z živili**

Titova cesta 31

ZALOGA VSEGA SPECERIJSKEGA
IN KOLONIALNEGA BLAGA

Velezaloga soli!

VSEM DELOVNIM KOLEKTIVOM
ČESTITA OB DNEVU VSTAJE

TRGOVSKO
PODJETJE

„VOLNA“

LJUBLJANA, WOLFOVA UL. 1

V počastitev tega praznika otvarjamo obnovljeno prodajalno s
tekstilnim blagom „Volna“ v Nazorjevi ul. 3 (Francišškanska ul.)

Ob prazniku vstaje, 22. juliju, pošilja delovni kolektiv

GROSISTICNEGA PODJETJA

„EKONOM“

LJUBLJANA

vsem delovnim kolektivom borbene pozdrave in jim želi
mного uspehov v nadaljnji graditvi socializma

Vsemu delovnemu ljudstvu čestita k Dnevu vstaje

**KOLEKTIV
TRGOVSKEGA
PODJETJA**

**Narodni
- LJUBLJANA -
magazin**